

stuk **1989** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 12 april 2013 (2012-2013)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

- 1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek IJsland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, en het protocol, beide ondertekend te Brussel op 23 mei 2000, zoals gewijzigd door het protocol van 15 september 2009;
- 2° het protocol tot wijziging van de overeenkomst, vermeld onder 1°, ondertekend te Brussel op 15 september 2009

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het ‘Global Forum’ inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een

bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten van Amerika (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de ‘grijze’ lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de ‘grijze’ lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de ‘witte’ lijst met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (‘Tax Information Exchange Agreements’, TIEA’s) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in België inzake de uitwisseling van inlichtingen

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 26 van het basisverdrag van 2000 te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 26, dat door het protocol van 2009 wordt vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft

overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak, om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragstekst onderhandeld en ondertekend, zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol ook gewag wordt gemaakt van “belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten”, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

2. Het ontstaan van de overeenkomst en het wijzigend protocol

2.1. De overeenkomst van 2000

Nadat de overeenkomst over de Europese Economische Ruimte (EER) op 1 januari 1994 in werking was getreden, stelde IJsland voor te onderhandelen over een overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting. De federale overheid ging in op dat voorstel, temeer daar IJsland de enige OESO-lidstaat was waarmee België nog geen dubbelbelastingverdrag had gesloten.

De wederzijdse investeringen en de economische en commerciële betrekkingen tussen beide landen zijn niet zeer ontwikkeld. De diplomatieke, politieke en economische relaties kunnen evenwel alleen maar sterker worden. In die context was het sluiten van een dubbelbelastingverdrag ruimschoots gerechtvaardigd.

De onderhandelingen vingen aan op 21 april 1997. Zij leidden op 15 april 1997 tot de parafering van de ontwerptekst.

De overeenkomst werd op 23 mei 2000 ondertekend. Zij werd goedgekeurd bij de federale wet van 13 mei 2003 en is op 19 juni 2003 in werking getreden.

2.2. Het protocol van 2009

Na de beslissing van de Federale Regering om aansluiting te vinden bij de internationale normen inzake transparantie en gegevensuitwisseling, stuurde de federale overheid op 3 april 2009 een ontwerp van protocol naar de IJslandse overheid. De parafering van de ontwerptekst vond plaats op 5 augustus 2009.

De goedkeuring van het wijzigende protocol tussen België en IJsland door de Vlaamse overheid leidt ertoe dat zij ook het basisverdrag van 2000 bij decreet moet goedkeuren. Dat verdrag van 2000 wordt door het protocol gewijzigd en aangevuld, in die mate dat beide akten niet afzonderlijk van elkaar toepassing vinden. Al is dat basisverdrag internationaal in werking getreden, dan dient de Vlaamse overheid dit verdrag alsnog goed te keuren. Vandaar dat het ontwerp van decreet de instemming betreft met het basisverdrag van 2000 en met het wijzigende protocol van 2009.

3. Inhoud van de overeenkomst en het protocol

3.1. De overeenkomst

Deze overeenkomst van 2000 is een klassiek dubbelbelastingverdrag. Zij heeft in de eerste plaats tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen en het vermogen te vermijden. Zij beoogt zo de positie van Belgische investeerders in IJsland te verbeteren en

België aantrekkelijker te maken voor IJslandse investeerders. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de beide staten met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie en onderling overleg.

3.2. *Het protocol*

Het protocol van 2009 wijzigt enkel artikel 26 van de overeenkomst dat betrekking heeft op het uitwisselen van gegevens. Het breidt de mogelijkheden tot uitwisseling van inlichtingen in belastingzaken uit zodat die uitwisseling bijvoorbeeld ook betrekking heeft op gegevens die berusten bij een bank.

4. **Belang voor Vlaanderen**

De overeenkomst van 2000 slaat op de belastingen op de inkomsten, onder meer uit onroerend goed. Deze bepaling betekent dat dit dubbelbelastingverdrag naar intern recht een gemengd verdrag is, minstens wat de gewesten betreft die bevoegd zijn voor de onroerende voorheffing. Aangezien dit gemengde basisverdrag in werking trad zonder instemming van de Vlaamse overheid, dient dit alsnog te gebeuren.

De protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits er in het eerste artikel van het protocol sprake is van “belastingen van elke soort en benaming”, behoren daartoe ook de belastingen die zouden kunnen worden geheven door de gemeenschappen op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het voor een correcte heffing en inning nu al nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. **De overeenkomst tussen België en IJsland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen**

Hoofdstuk I – Werkingssfeer van de overeenkomst

Artikel 1 bepaalt dat de overeenkomst van toepassing is op personen die inwoner zijn van één of van beide overeenkomstsluitende staten.

Artikel 2 geeft een overzicht van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. Het betreft de belastingen naar het inkomen en naar het vermogen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven namens de overeenkomstsluitende staten of hun staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen. Belastingen naar het inkomen en naar het vermogen zijn alle belastingen die worden geheven naar het ganse inkomen of vermogen, of naar bestanddelen daarvan, met inbegrip van belastingen naar voordelen verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende goederen, belastingen naar het totale bedrag van de door ondernemingen betaalde lonen of salarissen, alsmede belastingen naar waardeermeerdering. In België is deze overeenkomst van toepassing op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting, de belasting van niet-inwoners en de aanvullende crisisbijdrage, met inbegrip van voorafbetalingen en opcentiemen alsook de aanvullende belastingen op de personenbelasting.

De overeenkomst is ook van toepassing op alle identieke of in wezen soortgelijke belastingen die na de datum van ondertekening, naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde overheden van de verdragspartijen zullen elkaar in kennis stellen van belangrijke wijzigingen in hun regelgeving inzake belastingen.

Hoofdstuk II – Begripsbepalingen

Artikel 3 geeft een reeks begripsomschrijvingen, onder meer een definitie van de overeenkomstsluitende staten, hun grondgebied, de bedoelde rechtssubjecten, de bevoegde overheid en het internationale verkeer. De bevoegde autoriteit voor België is de minister van financiën of diens vertegenwoordiger.

Artikel 4 bepaalt wat wordt bedoeld met “inwoner van een overeenkomstsluitende staat”. Het betreft iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van elke partij, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn of haar woon- of verblijfplaats, plaats van leiding of een andere soortgelijke omstandigheid. De term omvat echter niet personen die in die verdragstaat aan belasting zijn onderworpen op basis van inkomsten uit in die staat gelegen bronnen of van aldaar gelegen vermogen. Er geldt een aparte regeling voor personen die inwoner zijn van beide verdragspartijen.

Artikel 5 betreft de vaste inrichting van een onderneming.

Hoofdstuk III – Belastingheffing naar het inkomen

De artikelen 6 tot en met 21 hebben respectievelijk betrekking op inkomsten uit onroerende goederen, waaronder de onroerende voorheffing waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is (artikel 6), ondernemingswinst (artikel 7), internationaal vervoer per schip of vliegtuig (artikel 8), afhankelijke ondernemingen (artikel 9), dividenden (artikel 10), renten (artikel 11), royalty's (artikel 12), vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit zelfstandige beroepen (artikel 14), inkomsten uit een dienstbetrekking (artikel 15), zitpenningen in vennootschappen (artikel 16), inkomsten van kunstenaars en sportbeoefenaars (artikel 17), pensioenen (artikel 18), inkomsten uit overheidsfuncties (artikel 19), betalingen aan studenten (artikel 20) en andere inkomsten (artikel 21).

Hoofdstuk IV – Belastingheffing naar het vermogen

Artikel 22, 1°, bepaalt dat vermogen uit onroerend goed mag worden belast in de staat waar dat goed is gelegen. Vermogen dat bestaat uit roerende goederen die deel uitmaken van het bedrijfsvermogen van de permanente bedrijfszetel van een onderneming van de ene staat in de andere verdragspartij of uit roerende goederen die behoren tot een vaste basis die een persoon tot zijn beschikking heeft voor de uitoefening van een zelfstandig beroep in de andere staat, mag worden belast in de andere staat (artikel 22, 2°). Schepen en vliegtuigen en het roerend goed gebruikt in internationaal verkeer mogen slechts worden belast in de verdragspartij waar de bedrijfsleider zijn woonplaats heeft (artikel 22, 3°). Andere vormen van vermogen van een inwoner van een partnerstaat zijn slechts daar belastbaar (artikel 22, 4°).

Hoofdstuk V – Wijze waarop dubbele belasting wordt vermeden

Artikel 23 bevat een reeks maatregelen die in IJsland, respectievelijk in België, moeten worden toegepast tot het voorkomen van een dubbele belasting. Ze slaan, wat België betreft, op andere inkomsten dan dividenden, renten en royalty's, inclusief inkomsten uit vermogen (artikel 23, 2°, litt. a), respectievelijk op dividenden en verliezen van een onderneming (artikel 23, 2°, litt. b tot d).

Hoofdstuk VI – Bijzondere bepalingen

Artikel 24 (non-discriminatie) bevat een clause van nationale behandeling van personen en bedrijven. Inwoners of bedrijfszetels van de ene verdragspartij mogen niet minder gunstig worden behandeld dan die van de andere verdragspartij.

Artikel 25 houdt een regeling van geschillen in, hetzij een eenzijdige regeling, hetzij een met wederzijdse instemming van de verdragspartijen. Elke persoon die van oordeel is dat de maatregelen van een verdragspartij of van beide verdragspartijen leiden tot een belastingheffing die in strijd is met verdragsbepalingen, kan, binnen de drie jaar nadat de maatregel die een belastingheffing tot gevolg heeft voor het eerst ter kennis wordt gebracht, het bezwaar voorleggen aan de bevoegde overheid van een van beide verdragspartijen, naargelang zijn woonplaats of zijn nationaliteit.

Artikel 26 regelt de uitwisseling van inlichtingen.

De bevoegde overheden van de verdragspartijen wisselen de inlichtingen uit die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen of voor de toepassing of tenuitvoerlegging van de interne wetgeving inzake alle belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. De inlichtingen worden op dezelfde manier geheim gehouden als die welke onder de nationale wetgeving zijn verkregen; zij worden slechts verstrekt aan de bevoegde personen of overheden die de inlichtingen enkel gebruiken voor officiële doeleinden. Deze personen of overheden mogen melding maken van de inlichtingen tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen. De (artikel 26, 1°).

In geen geval mag dit verdragsartikel zo worden uitgelegd dat het een verdragspartij de verplichting zou opleggen 1° om administratieve maatregelen te treffen in afwijking van de wetgeving en de administratieve praktijk van deze of gene partij, 2° om inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of de normale gang van de administratieve werkzaamheden van deze of gene partij, 3° om inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswijze onthullen of in strijd zouden zijn met de openbare orde (artikel 26, 2°).

Overeenkomstig artikel 27 tasten de verdragsbepalingen in geen geval de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten genieten.

Hoofdstuk VII – Slotbepalingen

Artikel 28 stelt dat de overeenkomst in werking treedt na de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol zijn van toepassing voor de belastbare tijdperken die beginnen op of na 1 januari van het jaar dat volgt op dat waarin de overeenkomst in werking treedt.

De bepalingen van de overeenkomsten tot het vermijden van dubbele belasting van de inkomsten van scheep- en luchtvaartondernemingen, respectievelijk ondertekend op 21 december 1928 en 9 juli 1970, houden op toepassing te vinden op elke IJslandse of Belgische belasting waarvoor de voorliggende overeenkomst uitwerking heeft.

Artikel 29 bepaalt dat de overeenkomst van kracht blijft totdat een verdragspartij haar opzegt.

De overeenkomstsluitende partijen hebben samen met de overeenkomst een protocol ondertekend waarvan de bepalingen een integrerend deel van de overeenkomst vormen. In dat protocol wordt een aantal verdragsartikelen nader belicht. De bepalingen van het protocol hebben betrekking op het aanwenden van belastingen van lonen en salarissen voor het financieren van het IJslandse socialezekerheidsstelsel (paragraaf I), de term ‘perso-

nenvennootschap' (paragraaf II), de voordelen die een natuurlijk persoon verkrijgt uit de verkoop van aandelen of winstbewijzen (paragraaf III), het belasten van forfaitaire betalingen ter zake van een vroegere dienstbetrekking of levensverzekeringscontracten (paragraaf IV), de belastingvrijstelling door IJsland van dividenden verkregen door een vennootschap (paragraaf V) en de vrijstelling van de vennootschapsbelasting van dividenden in België (paragraaf VI).

De overeenkomst en het protocol werden enkel opgemaakt in het Engels. Aan de leden van het Vlaams Parlement wordt de Engelse verdragstekst voorgelegd samen met een Nederlandse vertaling.

2. Het protocol van 2009 tot wijziging van de overeenkomst van 2000

Het protocol telt drie artikelen.

Artikel I wijzigt artikel 26 van de overeenkomst dat handelt over de uitwisseling van inlichtingen. De nieuwe tekst stemt grotendeels overeen met artikel 26 van de OESO-modeltekst.

Paragraaf 1 maakt het mogelijk om inlichtingen uit te wisselen die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen en voor de toepassing van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de verdragsbepalingen 1 en 2.

Paragraaf 2 regelt de geheimhoudingsverplichting en het gebruik van de verkregen inlichtingen dat aan bepaalde voorwaarden is verbonden. Inlichtingen mogen toch voor andere doeleinden worden gebruikt indien de wetgeving van de overeenkomstsluitende staten daarin voorziet en indien de bevoegde overheid van de aangezochte staat de toestemming geeft.

Volgens paragraaf 3 mogen de bepalingen in geen geval aldus worden uitgelegd dat zij een overeenkomstsluitende staat verplichten 1° afwijkende administratieve maatregelen te treffen, 2° inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of in de normale gang van de administratieve werkzaamheid of 3° die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen of in strijd zijn met de openbare orde.

Paragraaf 4 stelt dat de aangezochte staat de beschikbare middelen moet aanwenden om de inlichtingen te verkrijgen, zelfs al heeft hij die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden. De verplichting is onderworpen aan beperkingen, maar het verstrekken van inlichtingen mag niet worden geweigerd omdat de betrokken staat er geen binnenlands belang bij heeft. Deze paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee omdat de Belgische praktijk reeds overeenstemt met die regel.

Volgens paragraaf 5 mag het feit dat informatie in het bezit is van een bank, een andere financiële instelling, een trust, een stichting of een zaakwaarnemer geen reden zijn om inlichtingen niet te verstrekken. In de Nederlandse vertaling van de verdragstekst moet men de woordengroep 'eigendomsbelangen in een persoon' als 'eigendomsrechten van een persoon' lezen. De belastingadministratie van de aangezochte staat heeft, teneinde de gevraagde inlichtingen te kunnen meedelen, de bevoegdheid om inlichtingen te verkrijgen en om een onderzoek in te stellen of om derden of belastingplichtigen te verhoren, en dit niettegenstaande elke andersluidende bepaling in zijn binnenlandse belastingwetgeving. De Belgische belastingadministratie mag de bankgegevens die zij ten behoeve van de IJslandse autoriteiten heeft verkregen, niet gebruiken voor haar eigen doeleinden en ze mag ook geen belasting vestigen op basis van die inlichtingen in strijd met het binnenlands recht. De overeenkomst wijkt immers enkel van het binnenlands recht af voor zover

zulks nodig is voor het verwerven van inlichtingen ten behoeve van de IJslandse autoriteiten. De bevoegde Belgische overheid is daarentegen in de mogelijkheid om inlichtingen te verkrijgen die in het bezit zijn van in IJsland gevestigde bankinstellingen om een belastingplichtige aan de Belgische belasting te onderwerpen.

Artikel II regelt de inwerkingtreding en de toepassing van het protocol. Het protocol treedt in werking op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol zijn van toepassing op belastingen die betrekking hebben op, naargelang het geval, elk kalenderjaar of elk boekjaar dat begint op of na 1 januari van het jaar dat onmiddellijk volgt op de datum van inwerkingtreding van het protocol.

Artikel III bepaalt dat het protocol, dat een integrerend deel van de overeenkomst vormt, van kracht blijft zolang de overeenkomst van kracht blijft en van toepassing zal zijn zolang de overeenkomst van toepassing is.

Het protocol werd eveneens enkel in het Engels opgesteld. Aan de leden van het Vlaams Parlement wordt de Engelse tekst voorgelegd samen met een Nederlandse vertaling.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengd karakter van het protocol

Het protocol werd ondertekend op 15 september 2009.

Verscheidene adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, over ontwerpen van federale instemmingswetten, stellen dat protocollen tot wijziging van dubbelbelastingverdragen onder de bevoegdheden van de gemeenschappen en/of van de gewesten vallen.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van het protocol vast. Zowel de federale overheid als de gewesten en de gemeenschappen worden mede bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij zelf heffen of laten heffen onder het protocol vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Op 9 maart 2011 vroeg de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën of de IJslandse overheid zich akkoord kon verklaren met de ruimere interpretatie van de Raad van State over het gemengde karakter van het protocol. In dat geval moet deze uitbreidende interpretatie, zodra het protocol in werking is getreden, worden geformaliseerd door een nieuwe overeenkomst tussen de bevoegde overheden van beide partnerlanden, overeenkomstig artikel 25 van de overeenkomst van 2000. Op 1 april 2011 gaf IJsland een positief antwoord op het federale verzoek.

Aangezien de Vlaamse Regering van mening is dat het dubbelbelastingverdrag van 2000 op zichzelf een gemengd verdrag naar intern recht uitmaakt, in het bijzonder wegens zijn toepassing op belasting op onroerend goed, acht zij het nodig dat het Vlaams Parlement niet enkel zijn instemming verleent aan het protocol van 2009, maar ook aan dat basisverdrag.

2. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV verwijst in het advies dat hij op 9 juli 2012 uitbracht over de dubbelbelastingverdragen tussen België en respectievelijk Denemarken, San Marino, Noorwegen, Oostenrijk, Finland, IJsland, Malta, de Tsjechische Republiek en Griekenland (advies 2012/15) naar eerder uitgebrachte adviezen over gelijkaardige verdragen. De Raad beperkt zich tot een aantal aandachtspunten m.b.t. de inhoud van de voorliggende overeenkomsten en in het bijzonder de doorvertaling naar Vlaanderen.

De SARiV geeft aan dat het dubbelbelastingverdrag met IJsland van 2000 en het protocol tot wijziging van 2009 worden aangevuld met briefwisseling waardoor de overeenkomsten door beide partijen ook van toepassing worden verklaard op de Belgische deelstaten. De IJslandse partij heeft daarmee ingestemd en voorgesteld om dit te regelen bij het van kracht worden van de overeenkomst. De Raad heeft hierbij geen bijzondere opmerkingen.

Vervolgens beveelt de Raad de Vlaamse Regering aan om, gelet op de toenemende fiscale autonomie van de Belgische deelstaten, de Europese en internationale (vnl. de OESO) ontwikkelingen op het vlak van fiscaliteit beleidsmatig nauwgezet te volgen. De Raad wil, gelet op zijn opdracht inzake ontwikkelingssamenwerking, de Vlaamse Regering ten slotte attent maken op een nieuw initiatief van de OESO dat de koppeling maakt tussen ontwikkelingssamenwerking en fiscaliteit. Mogelijk biedt dit domein ook kansen voor samenwerking en uitwisseling van ervaringen, nu Vlaanderen recent zelf zijn eigen belastingadministratie heeft uitgebouwd en deze ervaringen mogelijk kan delen met zijn partnerlanden in het Zuiden.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de Adviesraad zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet.

Het aandachtspunt van de SARiV over het verband met het ontwikkelingsbeleid wordt door de Vlaamse Regering in overweging genomen. De Vlaamse Regering meent dat er verder geen repliek vereist is op dit advies.

3. Advies van de Raad van State

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 6 december 2012, met kenmerk 52.380/1, naar aanleiding van het voorontwerp van instemmingsdecreet, volgende opmerkingen.

De Raad van State merkt op dat de nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen (artikel 26 van de voorliggende overeenkomst, zoals gewijzigd door het protocol van 2009) algemeen is en dus niet beperkt wordt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag. Aangezien het dus om een dubbel gemengd verdrag gaat, kunnen onder ‘bevoegde autoriteit’ verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat enerzijds, de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot welke instantie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en, anderzijds, de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt concreet voor om hierover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Vervolgens merkt de Raad op dat het instemmingsdecreet aangevuld zou kunnen worden met normatieve bepalingen inzake administratiefrechtelijke of strafrechtelijke betuiging en dwanguitvoering, indien wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksmaatregelen.

De Vlaamse Regering reageert als volgt op dit advies van de Raad van State.

Voor het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, plegen de Vlaamse overheid, de federale overheid en de andere gemeenschappen en gewesten sinds 2011 overleg. Dit heeft ertoe geleid dat twee ontwerpen van samenwerkingsakkoorden al in ruime mate zijn uitgewerkt, het ene samenwerkingsakkoord over het uitwisselen van fiscale inlichtingen en het andere akkoord over wederzijdse invorderingsbijstand. Het is de ambitie van de Vlaamse Regering dat beide samenwerkingsakkoorden samen met de gemengde belastingverdragen die nu al zijn ondertekend, in werking zouden treden.

Wat de suggestie van de Raad van State betreft tot aanvulling van het ontwerp van decreet over het sanctioneren van de weigering tot medewerking aan een fiscaal onderzoek, acht de Vlaamse Regering zulke aanvulling overbodig. Navraag leert dat op federaal niveau evenmin strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de instemmingswetten. De reden hiervoor is dat de belastingadministratie voor het verkrijgen van de nodige informatie in principe gebruik maakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien in het Wetboek van Inkomstenbelasting (WIB, 1992, hoofdstuk III. Onderzoek en controle, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen). Dit betekent dat bij een gebrek aan, of een gemis van medewerking de belastingadministratie de strafrechtelijke en administratieve sancties kan opleggen die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen ter zake (WIB, 1992, hoofdstuk X. Strafbepalingen, opgenomen in titel VII. Vestiging en invordering van de belastingen), alsook in het Strafwetboek (artikelen 220-224). Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing die door het WIB van 1992 wordt geregeld. Voor de eigenlijke gewestbelastingen, die op leegstand bijvoorbeeld, worden in het decreet ter zake enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet zijn geregeld, worden de regels van het WIB van 1992 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die de Vlaamse overheid zelf al int, bijvoorbeeld de verkeersbelasting en de belasting op inverkeerstelling, opgenomen in het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (WIGB), wordt in artikel 2, WIGB, een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 1992 van toepassing verklaard.

4. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

Het dagelijks bestuur van de SERV besliste tijdens zijn vergadering van 7 november 2012 om geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen. De Raad van de SERV heeft deze beslissing op 12 december 2012 bekrachtigd. De Vlaamse Regering meent dat met deze beslissing is voldaan aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek IJsland
tot het vermijden van dubbele belasting en
tot het voorkomen van het ontgaan van belasting
inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen,
en het protocol, ondertekend te Brussel op 23 mei 2000,
zoals gewijzigd door het protocol,
ondertekend te Brussel op 15 september 2009
2° het protocol tot wijziging van de overeenkomst, vermeld onder 1°,
ondertekend te Brussel op 15 september 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek IJsland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, en het protocol, ondertekend te Brussel op 23 mei 2000, zoals gewijzigd door het protocol, ondertekend te Brussel op 15 september 2009;

2° het protocol ondertekend te Brussel op 15 september 2009, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek IJsland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 23 mei 2000.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:

- 1° de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek IJsland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, en het protocol, beide ondertekend te Brussel op 23 mei 2000, zoals gewijzigd door het protocol, ondertekend te Brussel op 15 september 2009;
- 2° het protocol ondertekend te Brussel op 15 september 2009, tot wijziging van de overeenkomst tussen het Koninkrijk België en de Republiek IJsland tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 23 mei 2000.

Brussel, 22 maart 2013.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS